

26. szám.
Junius 28-án 1862.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és három óra apr.—jun. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XI. kötet.

Hessencasseli történet.

Mért akarsz kivándorolni?
Ember, vadd meg, ne tagadd!
Ki biztatott ily merényre?
Erre nem jöttél magad.

„Igaz uram, biztattak rá,
Dehogy hagynám tűzhelyem,
Ha a dolgot elébb jól meg-
Nem értették vón' velem.“

Ki volt a rossz bújtogetó,
A ki erre rá beszélt?
Mindent kivallj; mert különben
Fejedre hozasz veszélyt!

„Megmondok én uram mindent,
Mit is titkolnám sokat.
Van egy kis könyv, a mely minket
A falukon bujtoget.“

Miféle könyv, ki terjeszti?
Hadtörvény fejére!
Legkevesebb öt esztendő,
Ha megkapjuk, a bére.

„Nagyon jó lesz, én nem védem.
Rávallok, az is igaz.
Itt a nyugtalanító könyv:
— Az *adókönyvecske* az.

K—s. M—n.

1859. 1861. és a folyó évi folyamból teljes számú példányokkal még folyvást szolgálhatunk.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

Ma ne tezsík velem gyalog beszílnyi : ma csak lohatrul lehet velem beszílnyi : gyüivök a Triesztbül, gyüivök a tengerbül, gyüivök testvireink karjaibul; tele vagyok diadalal, tele vagyok „élyen“-ekel, „evivák“-al is pomarancsal, a mi ot nagyon olcso.

Latam mindent, hallotam mindent, meg-etem, megitam, megjartam, megcsokoltam mindent; is mind ezt kítszer negyvennyolcz ora alat, is mindent tizenhat forintirt.

Tekintedezs barátom uram.

Bene vagyok a gyorsasagban; ha ín elkezdek beszílnyi, ugyan szaladjon, hogy utolírjen fülivel; leveletem irom vasuton; tehat tesík en carriere olvasnyi!

Csütörtök este Budan vacsora, először csengetnek, fizetünk, masodsor csengetnek publicumtol universal bucsuvitel, harmadsor csengetnek, mar repülünk, mire fogunkat pizskaltunk, vagyunk Fehírvaron; ő míltosaganak mar nem volt idöm köszönyi, mikor budai pályafüníl fejít mozdította felim, anak mar Fehírvarul kelet telegrafiroznom, hogy kívánok nyugadalmas jo íjczakat.

Regel egyik station kavi fekete, masik station tej; harmadikon a czukor, wagon aztan öszerazta mind a harom.

Pompas latvanyok wagon ablakbul! It gyün egy var! volt nincs. Lokomotiv alo fütty! Most gyün egy tajík; lokomotiv megy mílysiges utba, kit oldalon hat öl arok között. Megint masik tajík. Azt csak a masik ablakbul lehet latnyi, az pedig el van barrierinolindozva; a mi bevehetetlen.

Lokomotiv megal; piros paraszt leanyka arul piros epret, megcsípem piros orcáját, adom neki piros bankot, mire visszaadot volna belüle, lokomotiv alo fütty! Megint mas tajík. Ebíd Laibachban. Ez is igen szíp tajík. Imosant ve-sepecsenyik, regínyes Kiflihalnok, bajos patakok, ser is likörbül. Policzaj vigyazta nagyon, hogy magyar Argonauta sereg a „Leib Bach“-hal valahogy irintkezésbe ne gyüjön; mígís keresztül törtek magukat hozank szíp kisaszonyok; is aztan volt testviri ölekezés : 5 1/2

perc alatt 129 aszonsagot csokoltam sorba; volt közte egy par pereczes legíny is, meg egy conductor; de az nem tesz semit.

Díltan ismeretsíget megkötöttem szonszíd-nival, ki meletem ilte kocsiiban; nígy orakor neki atam köpönyegemet; öt orakor anyira vitünk boldog ismeretsíget, hogy egymás melet elalutunk. Hat ez nem tizenhat forintot megír?!

Pragerhofban latunk huszarokat; miket ot-hon pínzirt se mutogatják, azokat is sorba csokoltunk, lovakat is. Kapitany odalovagolt; szomszídám megkírte; szabad legyen emlíkül egy szalacskat nyernyi lovanak a szakalabul, a mit hatul visel. (Damanak nem ilik mondanyi lofark.) Kaptuk „íljent“ megint sokat.

Írkeztünk Triesztbe, varta benünket tizezer níp. Szomszídám ata nekem kalapskatulyáját, ín atam neki köpönyemet; ötöt elvite testvír publicum jobra, engem testvír publicum balra : nem latunk egymast azutan.

Hirtelen szalaszom volt derík olaszul; egész íczaka discuraltunk; ü beszílte nekem olaszul, mikor szohoz juthatta tülem; ín beszíltem neki magyarul, mikor szohoz juthatam tüle; ín nem tudok olaszul, ü nem tud magyarul, hanem azírt meg nem szolaltunk volna harmadik nyelven, a mit mind a keten írtünk; azírt is igen jól mulatunk. Regel mar írtetiünk mindent; beszíltem vele olaszul, mint a viz : mio caro amico, io nagyon jo, eviva italiano; dio mio, nessuno, tedesco, andiamo, bono fratello, questo vino, soprafino; nemico, tutti quanti, diavolo! etcaetera : ü meg magyarul monta folyvast; Baratom íljen magyar; terem-tete, lelkít, ne fili semisi! s a töbi. Ilyen hamar megtanulja ember nyelvet, ha vasuton jarkal.

Regel gözhajo vite tengere, frisen megníz-tünk tengert. Hallotunk muzsikát, szalatunk odab. Gyüt zivatar, nem engetik elveznyi sokat, szalatunk vissza; mentünk színhazba; megtap-soltak nagyon; aj bizom szíp, mikor szímiszek tapsolnak belípö publicumnak. Aztan hallotunk olasz operat frisen, aztan lett kis crawall, az-tan eczere hazamentünk.

Hat kírdem lehet tizenhat forintirt töbet kivanyi. Harom ora alatt tapasztaltunk tengeri

zivatart, olasz operat, testviri ovatiot, crawallt, is „a casa!“ demonstratiot. Hat ez nem elég?

Aztan hirtelen alutunk, hirtelen egyetmast almotunk, felkeltünk; futotunk Grottaba, Adelsbergbe; varta benünket egisz adelsbergi fiatal-sag, sipkaval keziben barlang előtt, szives üdvözlettel egy uj krajezarírt, odaben barlangban tancz teremben huzatunk csardast; tanczoltunk három a tancz sebesen, mert lokomotiv nem var. Kípzelem, hogy fogja Kuranda haragudni, ha megtudja, hogy nímet barlangban magyar csardast megjartak. Azírt is felírtam barlang falara : „anno 1862 junius 22-ikín it jarta hös magyarsag, is kít ora hozsat tanczolta vitízül nímet szövetsígi territoriumon.“ Azutan meg egy Acrostichumot; mely így szol.

„AdeLsberg barLang VIszhangzot hösI zaLunktoL.

HunnaIa gyerMekel CzIfraN, hogy Iartak a Csártást.

Lesz ezírt interpellatio tudom!

Díltan megint öszegyütem szomszédnimal, ki elvite köpönyegemet. Csak a közepe ki volt hasítva köpönyegemnek. Azon aztan kibíkül-tünk. Azutan ő megtuta, hogy nekem felesígem van; azon aztan elvaltunk. Hat lehet eníl töbet kivanyi 16 forintírt? Megísmarkedístül az elvalasíg.

Budaban megint nagy íljenzíst kaptunk, a mi narancsot hoztunk, publicumnak üdvözölő bombardementel elhajigaltunk; mostand pedig fekszek a szoba közepín, a hogy levelet megírok, mint a kit megtörtek mozsarba; s nem tudom, hogy melyik porczikamra jajgasak?

Hat lehet eníl töbet kivanyi.

Tekintedezs barátom uramnak ezutal nem alazatos is nem szolgaja

Tallerossy Zebulon.

egy a trieszti 1100 gyors kéjencz közül.

N É P R O M Á N C Z.

Kaczér hölgyek rettentő példájára.

Beteges a legény,
Halvány az orcája, —
Nem csoda; hisz szegényt
Elhagyta rózsája.

Odadta a szívét
A lánynak cserébe,
Elhagyta a leány,
Oda van reménye.

Oda van reménye!
Oda boldogsága.
Hite meg van törve,
Borus a világa.

Vig zeneszó hallik,
Csak az fáj szívének;
Járják babájával
A szegény legények.

Föltette, feledi,
De ezt nem teheti,
Mert a szép hütelent
Most is még szereti.

Megvetni nem tudja,
Feledni nem bírja,
Hej minő nagy lehet
Bús szívének kinja.

Azon töri fejét,
Hogy be áll huszárnak, —
Vagy be áll zsványnak,
Elmegy a világnak.

Tisza partján nézi,
Lengő fűznek ágát,
Nem furujának kell . . .
Fölköti rá magát! . . .

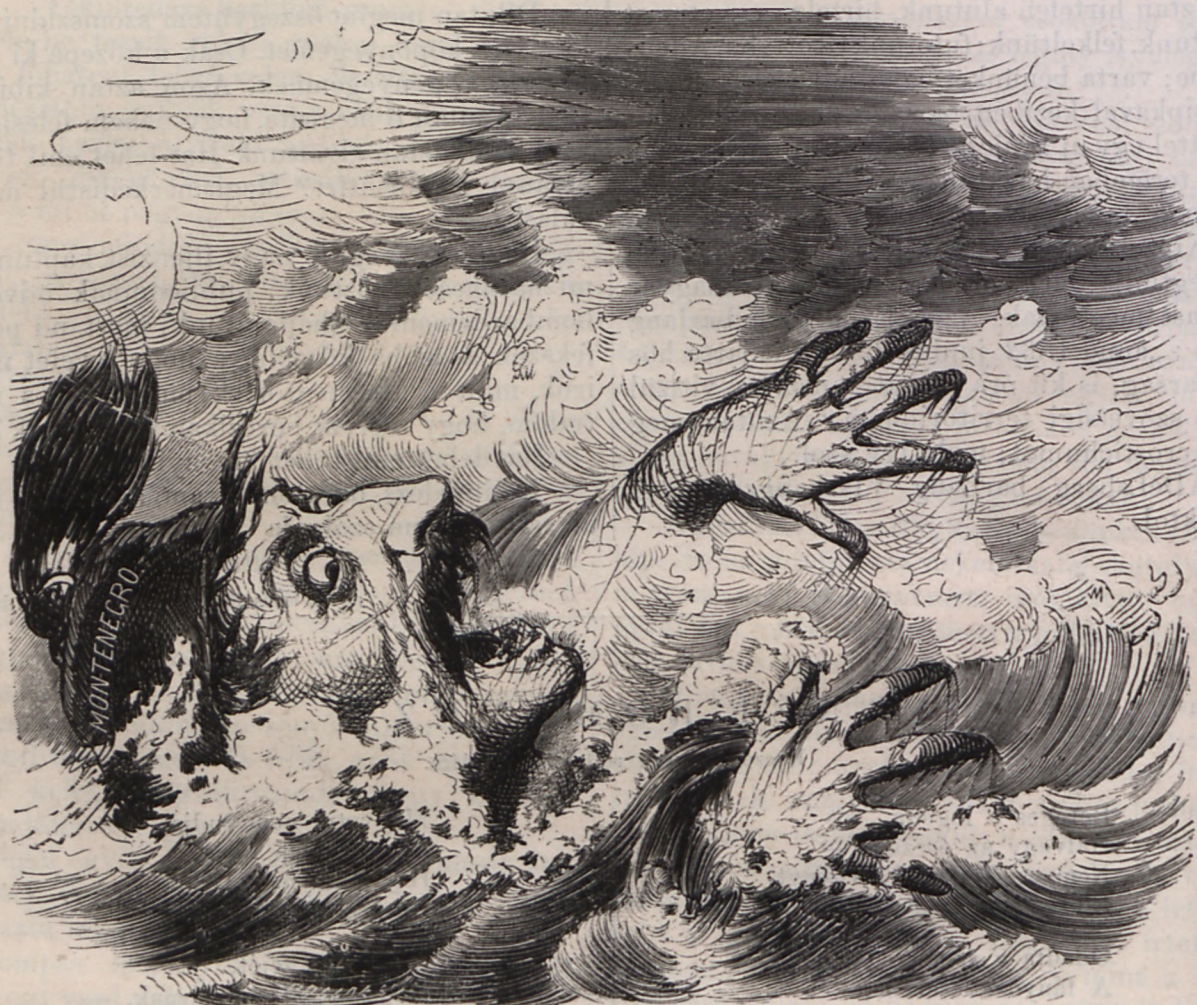
Majd ki ül a habzó
Tiszának partjára,
De mély az örvénye
Hideg a hulláma . . .

Addig gondolkodik,
Szive bánatjában,
Végig veri a lányt
Isten igazában! —

K. N.

Diplomaticai humanitás.

Montenegro.

Ha valaki ilyen állapotban van mint ez, az európai diplomataknak rögtön szándékok lesz indítványozni, hogy a pártolásáról való gondoskodást kilátásba kell helyezni.

Borkoresolyák.

= Volt a collégiumban, egy szörnyű leczke mulasztó diák. Idézik egyszer mulasztásaiért. (A jeles igazgató igen szigorú, s roppant tekintély tartó volt.)

— Gondolja, hogy majd a szép szerit veszi elől a mentésnek. Elkezdti: „Már tek. uram bátyám! friss emlékező tehetségébe méltóztatik lenni, hogy ekkor beteg voltam, ekkor suplicatióba jártam stb. mentetetődzik. Egyszer az igazgató ki esve türelméből a kopasz mentésgekre. Rá förmed.

— Már pedig sem „tek. uram bátyám“ nem lévén, — sem friss emlékező tehetségemben nem lévén, hanem önt 48 órára becsukatván; punctum!

— Bucsuztatott a p. i. rector. Majláthnak egy kedves öreg béresét temette. Ilyen forma ékes-rit musokkal:

Szerette őt sok ur,
Különösen Majláth;
Adott is ő néki
Szép tehenet, — kajlát.

N. M. No Magyar Miska, mit szólnak most? nézd csak ez az én találmány! — Csizmatisztító-gép

M. M. Fene ember vagy!

N. M. Hát ha még tökéletesebbre csinálom.

M. M. Bizony még utoljára annyira viszed, hogy egyuttal a birsrit is megfőzi.

N. M. — — No tedd oda a csizmád.

M. M. — — Nagyon lassan méné ez, ezért ugyan nem fizetek!

N. M. Hát add vissza a fényemet.

M. M. Már tudniillik a vixot?

Sikeres orvosságok

a szenvedő emberiség javára.

Főltalálta : Dr. Kukoricza János, országos borbély.

I.

K ó r s á g.

Nagy csapása biz a sorsnak :
Lenni kissé kórságosnak.
Oh! ilyenkor az embernek
Erei majd megrepednek,
Tűzgyűrűben forg a szeme,
Gesztikulál mindkét keze,
Hobot verve jár az ajka,
S ész nélküli ige rajta . . .
Jaj az ilyen nyavalyásnak, —
Mint például — no egy párnak! . . .

Itt nem használ semmi nyomban,
Torma s bors is így bajokban
Gyöngye, nincsen eredménye;
Hát hirlapi cikk mit érne?! —
Kenő-fenő öreg asszony,
Bába, felcser — bukva vagyon.
Szenes víz és polyva-pára,
S dagasztószer — mind hiába! —
Magnetizmus, ráolvasás,
Czinóberfüst, — s egyéb sok más
Mitse használ — (talán olykor?)
Itt az *idő* csak a doktor.

Egyébiránt a betegnek
Javulása úgy terem meg,
Ha izgató ételekkel,
Mint a R . . . . . és egyébbel —
Főlhagy rögtön és örökre.
Ha elméjét nem feszíti,
Szórakozás tesz jót neki,
S egy kis könnyű testgyakorlat
Rája üdvös hatást hozhat.
— Kedves öcsém jó barátom —
A *verklizést* hőn ajánlom! . . .

II.

G ö r c s ö k.

A görcsöknek sok neme van;
En is sokat ismerek. —
Átkozottul megkinozváok
Általok az emberek.
— (Bizon mondom : nem a görcsös
Fütykösöket értem itt,
Sem pedig a fokosoknak
Kisebb, nagyobb nemeit.)
Oh! az ilyen nyavalyások
Könyeket érdemlenek,
Hetvenhétret kutyorodva
Midőn ott fetrengenek.

És szerei e nagy bajnak —
Gyógytárban nem állanak.
Mitse használ mákszörp, gummi,
Kámfor s törött dinnyemag.
Hoffmann-cseppel félreállhatsz,
Az egri víz hasztalan;
Dézsa vízzel öntheted le
Azt, kinek ily baja van! —
Am azonban János mester
Tudná ezt orvoslani,
Pedig az ő tudománya
Nem nagyszerű valami. —

Tudva levő : hogy ilyen baj
Hirtelenség érkezik,
És a beteg vad kinjában
Beszorítja ökleit.
S amit megkap, meg van fogva,
De emberül — mondhatom :
Mint például Antonelli
Által némi hatalom . . .
Itt a gyógmód oly egyszerű!
Csak az és nem más egyéb,
Minthogy ki kell feszíteni
A beteg görcsös kezét.
S ha mit szörnyen megragadott,
Markából kihúll, ki vész :
Kutyabaj sincs, kívánatos
Rendiben van az egész! . . .

A kis birka

mint az arany-gyapjas rend képviselője.

(Élethű illustratio amaz ismeretes juhászati polemiahöz.)

A kolchisi bárány gyapja
Nem csuda ha olyan drága,
Mert míg arany gyapjuvá lett
Szegény mennyi páczon átment :
Göndör gyapját *léggé* ¹⁾ tették
És *aetherbe* ²⁾ fűrésztötték
Éhség ³⁾ által fájnították
Majd *czérnává* ⁴⁾ büvölték át,
Kopasz fej — láb — fül — fark — hasra.
Szortirozták jobbra, balra,
Kis fej, kis fül lett a jelszó
Rózsaszin bőr és átlátszó.
S végre, hogy legfőbb ordo ként,
Nyakba biggyeszthessék szegényt
Termetétől is megfosztják
S kis birkává, travesztálják.

Tinodi Sebestyén.

¹⁾ Luft-Wolle.

²⁾ Aether-mosás.

³⁾ Hungerfeine Wolle.

⁴⁾ Zwirn-Wolle.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

**Mese mese mess kenyeret . . .
Nekem is jusson egy szelet!**

Moldovanu Juon à Juonuluj harmad magával utazván, egy zöld tokot talált . . . hogy a többi meg ne lássa — eltette a tarisznyába . . . Azonban ott se volt nyugta, csengetyü hangját hallatta . . . melyért Juon — ki is dobta. A más két társ elfoglalta.

Megnézték a cifra csodát
Az ördög látott ily portékát . . .
Azonnal meghatározták
Hogy kerekeit szét osztják;
Volt e csoda = uti óra
Arany volt a mutatója
Kerekének csapocskái gyémántban jártanak.

Szóval a tudós művész összehordott hozzá a világrészből minden drága anyagot, hogy remek órája mutassa az idő járatot.

* * *
Volt Chinában egy igen tudós csillagász, ki oly remek vizsgáló tornyot, hozzá való minden műszerrel alakított, miszerint e gyűjtemény a maga nemében páratlannak tekintetett a tökélyben, mert nem hiányzott annak semmi része.

Történt, hogy tudósunk elment egy más világ részbe . . .
S e jelesen felszerelt csillagdáját hazájának hagyta emlékebe.

Okos emberekre bízták,
Kik az egy egészét tevő
Műszereket szétszötták . . .
S ezzel műértelmeket megmutatták.

* * *
A mi oláhaink szétszedték,
Az órát . . . az egyik kerekét
A tarisznya szijra varrták,
Egyet tettek a kalapra,
Czifferblattot a járomra!
S oda volt a remek óra.
Ember! vedd ezt fontolóra!

Borkoresolyák.

= Boldogult G . . . tanárt a rigorosumra hívta meg a tudorjelölt, s kérte, ha valamiképen a tudomány ágában gyengének találná is, ne tulajdonítsa hanyagságnak, s t. e. féle. A tanár éppen lovagolt egy meklenburgi szürke sovány lovon, a fűvészkerti tó mellett. Miután egy ideig szót váltott a tudorjelölt-

tel, ez hogy még lova iránti tiszteletét is kimutassa, a ló fejét csendesen meg akarja vakarni, mire a ló felveti farát és a tanárt ledobja. A ló elfutott, a tudorjelölt pedig emelné a tanárt, de ez már felugrott, és kéri ezer bocsánatért. Igérte a tanár s megnyugtatta. Eljön a rigorosum napja, s kérdi G . . . a tudorjelöltet; „ha lehet-e ma vele lovon beszélni?“ — Könyörgöm alázatosan — felele ez — inkább ohajtottam volna, ha tegnap méltóztatott vala velem lovon beszélni, úgy ma nagy félelemtől menekültem volna meg!

= Még az „izé idejében“ történt, hogy egyik szolgabirája Kolozsmegyének egy rendelést kap a tisztségtől, a melyben meghagyatik neki, hogy szólítsa a h . . . i zsidó községet a „Minian Gebühr“ befizetésére. Az ifju szolgabíró nem tudta, hogy ezt a Gebührt az olyan zsidó községek tartoznak a rabbi számára fizetni, a melyekben egy bizonyos számot elért a hivek száma, kérdést intézett tehát a jelenlevők-höz, hogy mi az a „Minian Gebühr?“ Azok egyike, ki éppen csak úgy tudta, így fejté meg: „az bizonyosan azt teszi, hogy mindjárt le a bürt.“

= III. Napoleon már annyira római lesz, hogy még hosszú kaputjába bele petrifikált nagybátyját a vendöme-téren sem hagyja nyugton; megfosztja kedves meleg történelmi kaputjától s könnyü római köpenyt akar nyakába vetni, pedig oly magas polczon állani soha nem törekedett volna az öreg Napoleon, kivált „sans-culotte“-nak öltözve, mikor muszka szél fúj mint jelenleg.

= A pétervári rendőrség kikutatta, hogy a számos gyujtogatásoknak politikai oka van, mert nyáron történtek, tehát, az arisztokrátiában rejlik a kutfeje mivel a szegényebb sorsuak inkább télen gyujtogatnának, hogy melegeghessenek a tűz mellett; nem soká oda jutnak majd a gyanu terhe alatt levő előkelő néposztályok, hogy minden gyufa-készletök confiscáltatik s minden háztartásnak naponkint csupán csak három szálát szolgáltatnak ki az illetőnek aláírásával ellátott vevény mellett.

= A chinai császár anyja azt akarja, hogy fia egyszer — talán csak próbául — az európai mód szerint uralkodjék; a „nem — chinai“ uralkodók közül egynek sem jutott eszébe egyszer a chinai uralkodás módját megkísérteni; perse nehéz is volt Chinába bejutni s így rendesen csak a tatároknál állapotok meg; — ezt is beszélük, hogy vén napjaiban annyira megy az európaisodásban, hogy még valamennyi lábujjainak megereszti a kantárt s korlátlan tért engedend vágyaiknak megfelelőleg kiegyenesedni!

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Furcsa vásár az, a hol mikor eladó van, akkor nincs vevő, mikor vevő van, akkor nincs eladó.

— — (Tehát Hessenkassel megkapta az alkotmányt, a mit a porosz sürgetett?) Sőt jobbat kapott, mint a poroszé s már most Hessenkassel fog azzal fenyegetőzni, hogy ha a porosz is olyat nem kap; akkor ő fog nála interveniálni.

— — (Kik gyujtogatnak Szent-Pétervárot?) Holmi elégtelen alattvalók; de majd meg is lakolnak érte. (Hát Belgrádon?) ott meg holmi elégtelen *feljebb valók*; hanem azoknak szabad.

— — (No hallja-e ezt kend? Az „Idők Tanuja“ mondja, hogy a pesti egyházmegyében elhatározott, hogy egy főpap se járasson olyan lapot, mely a pápa ellen beszél.) Ez a fenyegetés nem minket illet, mi örökké hálás tisztelői voltunk Pápának és a mi kis tudomány ránk ragadt, azt Pápának köszönjük, senki sem kívánja inkább Pápa hatalmának öregbítését, mint mi; és ezt a legnagyobb komolysággal contestáljuk az egész világ hallatára. (Már most csak azt tudná az ember, hogy *kis betűvel* beszél-e kend, vagy nagygyal?)

— — A legbölcsebb hirlapokban ilyet olvashatni: Napoleon azt ajánlotta Viktor Emmanuelnek, hogy engedi ötét Olaszországban tenni kedve szerint; ha az meg ad neki rögtön Mexicóba segédseget. Ergo: küldje el Amerikába a seregeit s akkor kezdhet Európában háborút.

— — (Az hallik, hogy valakik magyar „Times“-t akarnak kiadni.) Igen is, csak hogy azok előtt a „times“ nem angol szó, hanem *diák*.

— — Azt mondja K. L. (Jaj! írja ki egészen, mert még mást gondolnak) tehát Kovács Lajos ba-

rátunk, hogy ne menjünk a fejünkkel a falnak. Hisz a fal jön a mi fejünknek!

— — (Hm. Ugy látom én ebből a sok röpiratból, hogy a országban most csak kétféle ember van: ugymint *deák*, és *professor*. A ki nem Deák, az mind professor.)

— — Azt írják, hogy Napoleon azt ajánlotta volna az olaszoknak, hogy velük fog tartani, ha neki adják *Elba* szigetét, ugyis a nagybátyjáié volt. (Hát ha az ellenségeikhez csap át, mit kap?) Talán majd Szent-Ilona szigetét; — az is a nagybátyjáié volt.

— — Egy angol főur a londoni világtárlaton, honfitársaink öröme és bámulatára magyar nyelven dicsérte meg a magyar ipar-tárgyakat, s azzal vált el, hogy „éljen a magyar nemzet!“ (Hogy híják ezt a derék mylordot?) Átallom a nevét megmondani, mert kinevetnek vele, azt mondják, hogy hisz ez magyar név; ugy híják, hogy „Berkeley.“

Különböző nemzetbeli látogatók észrevételei a londoni világtárlaton kiállított Athamas szoborra.

Chinai. A test derékban nem elég kövér. Kár, hogy lelógó bajusza nincs, ha férfi; ha pedig aszszony, a lábainak összekellene nyomva lenni, föltéve, hogy előkelő volt.

Afrikai. Nem volna rut, leszámítva azt, hogy fehér márványból van. Fekete márványból sokkal tetszetősebb volna a szemnek.

Török. Látszik, hogy ez a barbár művész azt sem tudta, hogy Antinous hazájában kopaszra szokták borotválni a tarkót.

Amerikai. Olyan szép, hogy ha eleven volna, se érne több pénzt a rabszolga-vásáron.

Ausztráliai. Ahá! Ez a mi szigetünkről való, épen ugy van öltöztetve.

Berlini. Csak egyenruha kellene rá s milyen pompás gárdista lenne a ficzkóbul.

Osztrák. No nézd, ez épen ugy tesz, mint a magyar; semmije sincs és mégis büszke.

Olasz. Ez is egy töredéke az olasz egységnek, mert carrarai márvány.

Francia. Ki lehet ez az obscurus fráter, hogy még vaudevillet sem irtak róla.

Magyar. Mi czélszerű volna Jámbor Endre pompás magyar nadrágjai közül egyet feladni rá.